

Κώστας Μάρκου

Μπροστά σε ιστορικές προκλήσεις -διάλογος για το 4ο συνέδριο του ΝΑΡ

Βήμα προς τα πίσω

Άρνηση παρουσίας της πρότασης 6 μελών της Π.Ε.

Το 4ο Συνέδριο του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση πήρε αποφάσεις με την «πλατιά», όπως λέμε, πλειοψηφία του 70,4%. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι το τελικό και ιστορικό τεκμήριο της «σωστής γραμμής» δεν βρίσκεται στις πλειοψηφίες. Εάν ήταν έτσι, θα είχαν δίκιο οι Σιάντος, Ρούσσος και Ιωαννίδης το '44 και όχι ο Άρης. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, επίσης, ότι δεν βρίσκεται ούτε στις μειοψηφίες. Εάν ήταν έτσι, θα είχε νικήσει το τότε τροτσικιστικό ή αναρχικό ρεύμα.

Το τεκμήριο της «σωστής γραμμής» βρίσκεται στην πράξη, στην αναγνώρισή της από μαζικά τμήματα της εργατικής τάξης και κυρίως, στην «αναγνώρισή» της από την αστική τάξη, με την έννοια των ηττών που της επιβάλλονται.

Η αναγκαία προώθηση του «κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος της εποχής μας», τέθηκε ως κύριος στόχος του Συνεδρίου και επισκίασε όλες τις άλλες πλευρές. Η μεγάλη αυτή υπόθεση, από την έναρξή της, συνδέθηκε με την «απαγόρευση» της μειοψηφίας έξι μελών της ΠΕ να εισηγηθούν την Πρόταση Σύνθεσης και Υπέρβασης. Το κύριο δεν είναι αυτή καθαυτή η άποψη. Είναι ότι τραυματίστηκε το δημοκρατικό, «ηθικό φωτοστέφανο» που συνόδευε το κομμουνιστικό κίνημα, αλλά και το ΝΑΡ, στις πιο γόνιμες στιγμές τους. Η πράξη αυτή συνδέεται, έτσι κι αλλιώς, με τις αρνητικές πλευρές της ιστορίας του ηττημένου κομμουνιστικού κινήματος. Ο αγώνας για το κόμμα της εποχής μας ξεκίνησε με ένα «αυτογκόλ από τα αποδυτήρια», που τα μέλη και στελέχη του ΝΑΡ και της νΚΑ καλούνται να ανατρέψουν στο πραγματικό γήπεδο της ταξικής πάλης.

Η πράξη αυτή δεν μπορεί να υποβαθμιστεί από ορισμένες δημοκρατικές διαδικασίες που υπήρξαν στην προσυνεδριακή διαδικασία. Διότι ενισχύει την άλλη, την παμπάλαια τάση για «υποταγή» και όχι για «εθελοντική πειθαρχία» των διαφορετικών ανατρεπτικών και επαναστατικών απόψεων. Και δεν μπορεί να διασκεδαστεί με την ατυχή υπενθύμιση ότι το NAP συνδέεται με τους «Γράψες». Διότι το NAP γεννήθηκε από την απαγορευμένη μειοψηφία «του Γράψα» – χωρίς να καταφεύγει κανείς σε πλασματικές ταυτίσεις.

Οι διαδικασίες του Συνεδρίου ανέδειξαν τα σημερινά προβλήματα όλης της δύναμει επαναστατικής και μαχόμενης Αριστεράς, όπως εμφανίστηκαν στην οργάνωσή μας: Μείωση των μελών, συνέχιση των τάσεων απογοήτευσης και κατακερματισμού. Ανάθεση των ευθυνών στον εκάστοτε «Άλλο» και στους «αντικειμενικούς συσχετισμούς». Επανάπαυση πάνω σε μικρές επιτυχίες κ.α. Όλα αυτά δεν μειώνουν τις γνώμες, τις προσδοκίες, τη γεμάτη αυτοθυσία και πείσμα πάλη όλων των μελών και στελεχών του NAP, σε πραγματικά δύσκολες συνθήκες. Αναδεικνύουν τις τομές που απαιτούνται και που δεν έγιναν.

Όποια ιδέα περιέχει έστω και έναν «κόκκο αλήθειας», επηρεάζει και τον πιο σκληρό αντίπαλό της

Οι προβληματισμοί και οι διαφωνίες για τη «σωστή γραμμή» διασχίζουν όλη τη μαχόμενη Αριστερά και τις πρωτοπορίες του μαζικού κινήματος. Διασχίζουν και το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και όλες τις οργανώσεις εντός, εκτός και γύρω τους. Δεν μπορούν να κρυφθούν, ούτε να προσπεραστούν με τα «like» ή «unlike» του facebook. Γιατί εδράζονται στην αγωνία για την «ήττα που συνεχίζεται», για τη συνεχή και δίχως σοβαρές αντιστάσεις προώθηση της αστικής μνημονιακής επέλασης. Γιατί εδράζονται στο ψυχανέμισμα ότι στην παγκόσμια σκηνή και μέσα από τα αδιέξοδα της ιστορικής και γενικής καπιταλιστικής κρίσης, εμφανίζονται ακροδεξιές τάσεις που δεν αποτελούν μια απλή «παραλλαγή» του καταρρέοντος νεοφιλελευθερισμού, αλλά μια ποιοτικά διαφορετική και εξαιρετικά επικίνδυνη αστική πολιτική. Η ιστορική περίοδος αλλάζει σελίδα.

Οι ΗΠΑ πυροδοτούν τους ολοκληρωτικούς πολέμους της νέας εποχής, σπρωγμένες από την ανάγκη να προλάβουν τη στρατιωτική ανάταξη της Κίνας, αλλά και τις εκρήξεις μιας ανήσυχης εργατικής τάξης στο εσωτερικό τους. Προωθούν τον (και πυρηνικό) πόλεμο κατά της Β. Κορέας. Η αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ από τον Τραμπ, πυροδοτεί το δεύτερο μεσανατολικό πόλεμο μετά την αμερικανική ήττα στη Συρία.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ συνδέει άμεσα τη χώρα σε αυτό τον πόλεμο και η ελληνική αστική τάξη, με αμερικανικές πλάτες, «βγάζει γλώσσα» στην τουρκική, για πρώτη φορά μετά το 1922, ενώ συμμετέχει με ενθουσιασμό στον ευρωστρατό των γαλλογερμανικών αφεντικών. Την ίδια στιγμή, προετοιμάζεται μια ακροδεξιά αναδιάταξη όλου του πολιτικού σκηνικού της χώρας, με πρόσθετο εργαλείο τον αντιτουρκικό εθνικισμό, ενώ ο «φίλος» Γιούνκερ υπόσχεται ένα «τέταρτο πρόγραμμα» ενάντια στον ελληνικό λαό, αμφισβητώντας το συριζαϊκό success story.

Η κατάσταση δεν είναι απλώς «ασυνήθιστη», αλλά μυρίζει μπαρούτι. Η αναμφισβήτητη «διάσπαση των κορυφών» της αστικής πολιτικής μυρίζει αντεπαναστατικές αλλά και επαναστατικές καταστάσεις. Αυτή η πραγματικότητα δεν μπορεί να προσπεραστεί, όσο κι αν ορισμένες κριτικές απόψεις κλείνουν τα μάτια μπροστά της, ή τη διαστρεβλώνουν, ταυτίζοντάς την με τις αποτυχημένες θεωρίες της «εξάρτησης» ή των «σταδίων».

Απέναντι σε αυτές τις τεκτονικές πλάκες, απαιτείται ο βαθύτερος προβληματισμός αλλά και μια ανώτερη αυτοπεποίθηση, ότι στο νέο γύρο αναμετρήσεων που έρχονται, μπορούμε «να τα καταφέρουμε καλύτερα». Απαιτείται μια νέα στρατηγική η οποία θα συνδέει τις ανώτερες ημιαυθόρμητες αντικαπιταλιστικές τάσεις που έρχονται απέναντι στη μόνιμη απόλυτη εξαθλίωση, τον πόλεμο και το νεοφασισμό, με μια νέα, εργατική, συνεχή και διεθνιστική κομμουνιστική επανάσταση. Μια στρατηγική η οποία έμπρακτα θα δείχνει ότι έχει κατανοήσει σε βάθος την εποχή μας, ότι έχει κατανοήσει την υπεροχή των ιστορικά καθοριστικών «δυνατοτήτων» απέναντι στις άμεσα δεσπόζουσες «δυσκολίες». Αλλά και τις εμπειρίες από τη μεγάλη περιπέτεια της Οκτωβριανής Επανάστασης, για να την ξεπεράσει, χωρίς «να κολλήσει» στα ίδια θεμελιώδη στρατηγικά λάθη.

Απέναντι στις πυραυλικές ηλεκτρονικές συστοιχίες του ολοκληρωτικού καπιταλισμού δεν αρκεί ένα «κομματικό ανάχωμα» παλιού τύπου με πολύ ή λίγο «δημοκρατικό συγκεντρωτισμό», ένα «μέτωπο γύρω από το κόμμα», ή «όπως να 'ναι» για κάποια κοινοβουλευτική εξαργύρωση και ένα «κομματικό κίνημα» που μετράει έδρες στα ΔΣ ή μιντιακές «συμβολικές πράξεις». Καθένα χωριστά και όλα μαζί είναι δοκιμασμένα και αποτυχημένα. Αποτελούν ενδείξεις εσωτερίκευσης της ήττας, όχι αντιστροφής της.

Η τακτική, οι προτάσεις για «μέτωπα», «συμμαχίες», «συνεργασίες» και «κοινή δράση» έχουν νόημα εάν στοχεύουν σε μια εργατική και λαϊκή ανατροπή της παλιάς και της νέας κατάστασης, στην προσέγγιση της επανάστασης. Αλλά, χωρίς κοινωνική και πολιτική, «ανώτερη συγκέντρωση δυνάμεων», σε όλα τα πεδία, καμία τακτική δεν μπορεί να επιβάλει νίκες.

Για αυτό, όποιος θέλει να νικήσει, ακούει «τη γνώμη καθενός» που αναζητάει νίκες, στη «δίκοπη ζωή» ανάμεσα στην υποταγή και τη χειραφέτηση, ανάμεσα στο σήμερα και το αύριο. Συνθέτει αυτές τις γνώμες για να τις συγκεντρώσει σε ανώτερο επίπεδο, στο κόμμα, στο μέτωπο και στο κίνημα.

Με αυτό τον τρόπο, η «εσωκομματική δημοκρατία» δεν αποκτά μια τυπολατρική και γραφειοκρατική, αλλά μια ζώσα, μαζική και προωθητική λειτουργία, για το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Το εντός γίνεται εκτός και το αντίστροφο.

Το κόμμα δεν εντάσσεται απλά στο κίνημα, το υπηρετεί και όχι το αντίστροφο. Η «πειθαρχία» γίνεται πραγματικά «εθελοντική» και όχι εξουσιαστική, από τα πάνω επιβολή. Ενισχύεται η ενότητα και μειώνεται ο κίνδυνος των διασπάσεων.

Αντίθετα, ο «τελεσιγραφισμός», η «κομμουνιστική αλαζονεία» (όροι του Λένιν), η υποβάθμιση των προγραμματικών και πολιτικών διαφορών σε «φράξιες που παίζουν πινγκ πονγκ», αποτελούν εσωκομματικές μεθόδους με άμεση και αρνητική επίδραση, όχι μόνο στην οργάνωση, αλλά και στο μαζικό κίνημα. Υπονομεύουν την ουσιαστική, συντροφική αναζήτηση και συζήτηση, τη συγκέντρωση δυνάμεων «για να νικήσουμε».

Στην απάντηση στα μεγάλα ερωτήματα προσπάθησε να συμβάλει η Προγραμματική Πρόταση Διαλόγου και Μάχης «των 21», όπως και το συλλογικό κείμενο «Εντός, εκτός και άλμα προς τα μπρος» έξι μελών του ΝΑΡ και της ΝΚΑ, αλλά και κάθε «διαφορετική» ή μη άποψη που κατατέθηκε, σε σχέση με τις Θέσεις της ΠΕ.

Στο 2ο Συνέδριο του ΝΑΡ, το 2006, κατατέθηκε το κείμενο «Για μια Συνολική Στρατηγική και Τακτική». Οι απόψεις του μειοψήφησαν. Αλλά, επειδή περιείχε σημαντικές αλήθειες, επέδρασε στην πολιτική τακτική του ΝΑΡ. Οι πλειοψηφίες και οι μειοψηφίες ανασυντέθηκαν, η σύνθεση που δεν επιτεύχθηκε στο Συνέδριο, πραγματοποιήθηκε στη ζωή. Οδήγησε σε επιτυχίες, όπως στη δημιουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Θα γίνει και πάλι το ίδιο;

Εξαρτάται από τις επιλογές εκείνων που οφείλουν να τις κάνουν. Κυρίως, από τα ίδια τα αγωνιζόμενα μέλη του ΝΑΡ και της ΝΚΑ.

Σε κάθε περίπτωση, όποια ιδέα περιέχει έστω και έναν «κόκκο αλήθειας», επηρεάζει και τον πιο σκληρό αντίπαλό της.

Πηγή: **PRIN**